

Arrest

nr. 267 684 van 2 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. DIENI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 1 november 2020, diende op 12 januari 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 31 maart 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker werd gehoord op 29 juni 2021.

1.3. Op 27 juli 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Deze beslissing werd op 28 juli 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart over de Eritrese nationaliteit te beschikken en tot de Tigrinya etnie te behoren. U spreekt zowel Tigrinya als een beetje Amhaars, Arabisch, Engels en Duits. U hebt vier broers en een zus. U werd geboren op X 1989 te X. U ging naar school tot de zesde graad. In 2003 begon u uw militaire dienst in Kiloma. De daaropvolgende tien jaren woonde u afwisselend in Kiloma en in Asmara. Uw moeder overleed in 2011. In mei 2014 ontvluchtte u Eritrea. U reisde via Ethiopië, Sudan en Libië naar Europa. Op 1 augustus 2014 arriveerde u in Italië. U reisde verder noordwaarts. Uw eindbestemming was Zweden of Noorwegen, maar u werd in Duitsland gearresteerd. Uw vingerafdrukken werden genomen en u werd aangespoord om asiel aan te vragen. U verbleef acht maanden in Dresden en werd daar lastiggevallen door de stadsbewoners die zich vijandig opstelden tegenover vluchtelingen. U vertrok naar Hamburg en verzocht daar internationale bescherming.

Op 6 maart 2016 werd u erkend als vluchteling. Vervolgens ontving u zowel een financiële toelage van 370 tot 440 euro als een woning die u deelde met een drietal personen. U volgde eveneens gratis taallessen en bereikte het niveau B1. U geeft uw kennis van de Duitse taal vijftig procent. In 2017 ontstond er een conflict tussen u en uw huisgenoten, waardoor u besloot de woning te vertalen. U keerde terug naar uw opvangcentrum en vroeg de directrice om onderdak. U wist dat er steeds vrije kamers beschikbaar waren. Ze wees uw vraag af en bracht u naar het nabije daklozencentrum. U vroeg vervolgens hulp aan een vriendin, die u eveneens afwees. U kon een baan vinden die u na elf dagen moest opgeven aangezien u ze niet kon combineren met uw hoedanigheid als dakloze. Uw taalleerkracht, een Duitse vrouw genaamd H., bood u tijdelijk onderdak aan. Een tijdje later verliet u haar woning omdat jullie niet dezelfde levensstijl hadden. Uiteindelijk vertrok u naar Nederland. Op 19 juli 2018 verzocht u de Nederlandse staat om internationale bescherming. Uw verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard en u werd naar Duitsland gerepatriëerd op 26 september 2018.

In 2019 verbleef u bij een vriend, een erkende Eritrese vluchteling genaamd F.T., in de omgeving van Hamburg. U volgde er een praktijkopleiding in een garage, maar kon de langdurige training niet aanvatten omwille van uw onstabiele verblijfssituatie. Een tijd later bezocht u een vriendin, een erkende Eritrese vluchteling genaamd F., in Frankfurt. Die avond raakte u betrokken bij een dronken conflict met haar burens. U bracht de nacht door in een politiecel. Toen u de volgende dag werd vrijgelaten, merkte u op dat uw Duitse identiteitsdocumenten in beslag genomen waren. Een Duitse burger genaamd P. adviseerde u de documenten niet terug te vragen. Volgens hem zou de politie toch niet ingaan op uw vraag. Intussen was uw vader overleden in Eritrea. Eind 2019 zocht u hulp bij het Rode Kruis. U kreeg onderdak toegewezen waarbij u uw eigen kamer had en zowel uw badkamer als keuken moest delen. In juli 2020 besloot u Duitsland te verlaten omdat u uzelf in Engeland wou vestigen. U reisde per trein via Nederland naar Calais (Frankrijk). Van daaruit probeerde u tevergeefs het Verenigd Koninkrijk te bereiken. Op 1 november 2020 kwam u per trein toe in België. U kon uw reiskosten betalen met de maandelijkse Duitse overheidstoelage van 440 euro. Vanuit België ondernam u nog een aantal pogingen om Engeland te bereiken. Op 12 januari 2021 verzocht u de Belgische staat om internationale bescherming.

Begin 2021 ontvluchtten drie van uw broers Eritrea. Y. en E. verblijven in Ethiopië en H. bevindt zich in Juba (Zuid-Sudan). U besloot geen contact te onderhouden met uw familie in de diaspora noch met uw gezinsleden in Eritrea.

U legt geen documenten neer om uw verzoek te staven.

B. Motivering

Na een grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, uw verklaringen en documenten van de Duitse Dublin-unit, blijkt dat u reeds bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Duitsland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

In de eerste plaats moet verwezen worden naar de geldigheid van uw beschermingsstatuut in Duitsland. Op 16 februari 2021 ontving de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) inlichtingen van de Dublinunit van de Bundesamt für Migration and Flüchtlinge (verder BAMF). Uit dit document, met nummer 8357411-224, blijkt dat u op 6 maart 2016 internationale bescherming verwierf. De geldigheid van uw verblijfsstatuut werd door u bevestigd: "mijn documenten werkten nog. Mijn paspoort was gewoon afgenomen door de politie. Zoals elke vluchteling kreeg ik nog geld van de overheid" (notities persoonlijk onderhoud dd. 29 juni 2021 (verder NPO), p. 14). In verband met de inbeslagname van uw paspoort wordt vastgesteld dat u geen enkele stap ondernam om uw identiteitsdocument terug te krijgen (NPO, p. 12). Aldus is het CGVS van mening dat, na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier, met recht kan worden aangenomen dat niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van deze status niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Duitsland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

In de tweede plaats blijkt dat u als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland geconfronteerd werd met een tijdelijk huisvestingsprobleem. Deze situatie voldoet echter geenszins aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Er kan immers niet worden besloten dat u, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, bent terechtgekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over een woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke en mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. U verliet uw eerste woning uit eigen initiatief en omwille van een persoonlijk conflict met uw huisgenoten: "niemand gooide me buiten. Het is ik, ik vertrok, ik verliet het huis" (NPO, p. 13). U kon voor onderdak niet terecht bij uw vorig asielcentrum of bij een vriendin, maar kreeg wel (de mogelijkheid tot) opvang bij een daklozencentrum, een Duitse taalleerkracht en een Eritrese vriend (NPO, p. 11, 13). U vond uiteindelijk een permanent onderkomen via het Rode Kruis. Voor uw vertrek naar België verbleef u in een gebouw waarin u beschikte over uw eigen slaapkamer en een gedeelde keuken en badkamer (NPO, p. 14). Uit uw verblijfsrelaas blijkt eveneens dat u beschikt over een sociaal netwerk in Duitsland. U bent bevriend met minstens drie Eritrese erkende vluchtelingen – S., F. en F. – alsook twee Duitse burgers – H. en P.. Deze personen toonden zich bereid u bij te staan in geval van nood. Verder wees u naar het feit dat u in Duitsland geen beroep kon uitoefenen. Doch hebt u doorheen uw relaas reeds twee jobs gehad. U nam zelf ontslag aangezien u destijds niet beschikte over een verblijfsadres. Bovendien bestaat er nog de mogelijkheid tot het volgen van een uitgebreide en kosteloze praktijkopleiding die u toegang zou geven tot een stabiele baan (NPO, p. 11-12). Uw verklaringen omtrent de beperkte arbeidskansen kunnen zodoende niet overtuigen. De door u beweerde onmogelijkheid tot gezinshereniging is evenmin een

dienstig argument, aangezien u op eigen initiatief het contact met uw familie verbrak (NPO, p. 8). Tot slot kan nog verwezen worden naar uw basiskennis van de Duitse taal. U kreeg de mogelijkheid om gratis taallessen te volgen en kon zo het gemiddeld niveau B1 bereiken (NPO, p. 11).

Er kan slechts geconcludeerd worden dat u in Duitsland beschikte over een woning, een financiële toelage, een sociaal netwerk, toegang tot de arbeidsmarkt en een zekere kennis van de landstaal. Uw vertrek is niet ingegeven door sociaaleconomische of politieke, maar door persoonlijke motieven: "de reden waarom ik vluchtte, is omdat ik het er niet leuk vond [...]. Ik wou naar Engeland" (NPO, p. 14). U bent er geenszins in geslaagd het vermoeden te weerleggen dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland geëerbiedigd worden. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek nietontvankelijk verklaard.

U legt geen documenten neer die bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Duitsland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Eritrea."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3 tot 48/7, 49, 57/6 en 57/6/3 §3, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) gelezen in samenhang met de artikelen 29, 30, 32 en 34 van richtlijn 2011/95/EU betreffende normen betreffende de voorwaarden waaraan onderdanen van derde landen of staatlozen moeten voldoen om in aanmerking te komen voor internationale bescherming, tot een status uniform voor vluchtelingen of personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en de inhoud van deze bescherming (herschikking) (hierna: de Kwalificatierichtlijn) en in samenhang gelezen met de artikelen 33 en 46 van richtlijn 2013/32/EU betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Asielprocedurerichtlijn), van de artikelen 1, A en 1, D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van de vluchtelingen, van artikel 3 van de Europese Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (hierna: het EVRM). Verzoeker meent dat er sprake is van machtsoverschrijding.

In een eerste grief betwist verzoeker houder te zijn van een verblijfsvergunning in Duitsland. Volgens hem zit er in het administratief dossier geen bewijs waaruit blijkt dat hem de vluchtelingenstatus werd toegekend door de Duitse autoriteiten. De commissaris-generaal is niet nagegaan of hij het recht op verblijf in Duitsland niet zou verloren hebben wegens zijn afwezigheid langer dan 1 jaar en twee maanden. De Duitse ambassade in België liet hem overigens weten hem niet te kunnen helpen in verband met de vraag of er een vluchtelingenstatus werd toegekend. Hij zet uiteen dat hij contact zal opnemen met de bevoegde autoriteiten in Duitsland, zijnde de Bundesamt für Migration and Flüchtlinge (hierna: BAMF). Zijn raadsman zou zich geïnformeerd hebben bij de Duitse asiendienst maar nog geen antwoord hebben ontvangen. Het feit dat hij in Duitsland aanspraak kon maken op een beschermingsstatus betekent volgens hem dat dit ook mogelijk is in België.

In een tweede grief meent verzoeker dat hij in Griekenland een onmenselijke en vernederende behandeling zal ondergaan en herhaalt dat hij het feit dat een erkenning in Griekenland erop wijst dat hij dit ook in België kan bekomen. Bij terugkeer naar Duitsland zal hij worden blootgesteld aan ernstige schendingen van de mensenrechten of aan vervolging.

2.2. Nieuwe stukken

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker het volgende stuk:

- E-mail van 9 augustus 2021 om 9u54 van de Duitse ambassade (in het Frans).

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

2.4. Over de gegrondheid van het beroep

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in Duitsland. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Dublinunit van de BAMF op 16 februari 2021 de Belgische autoriteiten meedeelde dat verzoeker op 6 maart 2016 de vluchtelingenstatus werd toegekend (AD CGVS, dossier DVZ, witte map). De vaststelling, dat verzoeker in Duitsland de vluchtelingenstatus werd verleend, wordt door hem niet betwist. Hij verklaarde bovendien dat hij in 2016 in Duitsland een statuut kreeg nadat hij er een verzoek om internationale bescherming had ingediend (CGVS verhoor, p. 10) en dat zijn documenten nog werkten hoewel ze waren afgenomen door de politie (CGVS verhoor, p. 14). Verzoeker betwist daarentegen over een geldige verblijfsvergunning voor Duitsland te beschikken.

Betreffende verzoekers huidige argumentatie omtrent de actuele geldigheid van de verblijfstitel die hem in Duitsland werd toegekend op grond van de internationale beschermingsstatus, wijst de Raad erop dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklink in het vigerende EU-acquis, waar de Kwalificatierichtlijn in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij actueel niet meer over de vluchtelingenstatus zou beschikken.

Waar verzoeker dit tracht aan te tonen middels e-mailverkeer met de Duitse ambassade te Brussel (stuk 2 gevoegd bij het verzoekschrift), kan de Raad hem niet bijtreden. In die e-mail van 9 augustus 2021 antwoordt de Duitse ambassade niet in de mogelijkheid te zijn om informatie te geven omtrent de uitkomst van een verzoek om internationale bescherming, waarvoor het BAMF bevoegd is. Op geen enkele wijze werd door de Duitse autoriteiten in de desbetreffende e-mail meegedeeld dat de beschermingsstatus waarover verzoeker in Duitsland beschikt, ingetrokken of opgeheven is. Het loutere ongestaafde betoog dat niet wordt aangetoond dat hij bij terugkeer naar Duitsland zal worden hersteld in zijn rechten en of hij na zijn lange afwezigheid wel tot het Duitse grondgebied zal toegelaten worden, doen aan voorgaande geen afbreuk. Aldus stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bijbrengt die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Aangezien de geldigheid van verzoekers internationale beschermingsstatus niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Duitsland, en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

De Raad merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij de commissaris-generaal berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoeker, die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU). Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a) van de Procedurerichtlijn vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Duitsland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 1 en 4, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 83-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft, volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en*

beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (arrest Ibrahim e.a., punt 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (arrest Ibrahim e.a., punt 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest Ibrahim e.a., punt 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 101).

De taak van de rechter is in deze duidelijk bepaald door het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak. Wanneer een rechter, bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, beschikt over gegevens die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat het voormelde risico bestaat, dan is deze rechter *“ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.”* Daarbij moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, Hamed en Omar, C 540/17 en C 541/17, niet gepubliceerd, punt 38).

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Duitsland sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Verzoeker bracht *in casu* geen enkele landeninformatie bij, waardoor het duidelijk is dat zijn individuele situatie en persoonlijke ervaringen in Duitsland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van zijn verzoek. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Duitsland verleend werd, te weerleggen.

In voorliggend geval blijkt, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat verzoeker niet aantoonde dat de bescherming die hem in Duitsland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Duitsland.

Zo stelt de Raad vast dat verzoeker in het verzoekschrift geen enkele poging doet om de concrete motieven van de commissaris-generaal met betrekking tot zijn verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud te weerleggen. Meer nog, verzoeker rept geen woord over de door hem afgelegde verklaringen en voert daarnaast evenmin andere elementen aan die betrekking hebben op zijn concrete situatie en de omstandigheden waarin hij leefde in Duitsland.

De Raad stelt vast dat uit het persoonlijk onderhoud geenszins blijkt dat verzoeker verstoken zou zijn gebleven van huisvesting, van een inkomen, van taallessen, van de mogelijkheid tot het volgen van een opleiding en van de mogelijkheid tewerkgesteld te worden. Zo verklaarde hij m.b.t. de huisvesting in Duitsland dat hij als begunstigde van internationale bescherming in 2016 een woonst werd toegewezen, hij zelf besloot die woning te verlaten omwille van persoonlijke problemen met zijn huisgenoten (CGVS, verhoor p. 10), hij vervolgens geholpen werd om zich te begeven naar een daklozencentrum (CGVS, verhoor p. 13) en van daaruit werd verder geholpen door een Duitse dame bij wie hij een tijdje verbleef maar opnieuw besloot daar niet meer te verblijven (CGVS, verhoor p. 13). Het feit dat verzoeker zelf besloot de hem toegekende woonst te verlaten, laat geenszins toe te concluderen dat de Duitse autoriteiten hem geen huisvesting hebben aangeboden. Verder blijkt dat verzoeker, naast de huisvesting, ook een maandelijkse toelage ontving in zijn hoedanigheid van begunstigde van internationale bescherming (GCVS, verhoor p. 11), hij gratis Duitse taallessen volgde (CGVS, verhoor p. 11) en twee maal een tewerkstelling vond (CGVS, verhoor, p. 11). Voorgaande elementen tonen aan dat verzoeker zich geenszins heeft bevonden in een situatie van verregaande materiële deprivatie. Gevraagd naar de directe aanleiding voor zijn vertrek uit Duitsland was verzoeker niet in staat te getuigen van specifieke problemen waarmee hij zou zijn geconfronteerd in zijn hoedanigheid van begunstigde van internationale bescherming. Hij kwam niet verder dan uiteen te zetten dat hij het niet leuk vond, dat er altijd zever is, dat hij zijn familie er niet naar kan brengen en het moeilijk is om er te blijven (CGVS, verhoor p. 14). Hieromtrent merkt de Raad op dat, gevraagd naar zijn familieleden, verzoeker verklaarde dat het zijn eigen keuze is om geen contact meer te hebben met zijn familieleden (CGVS, verhoor p. 8). Het gebrek aan contact met zijn familie kan aldus de Duitse autoriteiten niet verweten kan worden.

Verzoeker laat de motieven omtrent zijn persoonlijke verklaringen onbesproken. De bestreden beslissing duidt op pertinente en correcte wijze het volgende aan:

"In de eerste plaats moet verwezen worden naar de geldigheid van uw beschermingsstatuut in Duitsland. Op 16 februari 2021 ontving de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) inlichtingen van de Dublinunit van de Bundesamt für Migration and Flüchtlinge (verder BAMF). Uit dit document, met nummer 8357411-224, blijkt dat u op 6 maart 2016 internationale bescherming verwierf. De geldigheid van uw verblijfsstatuut werd door u bevestigd: "mijn documenten werkten nog. Mijn paspoort was gewoon afgenomen door de politie. Zoals elke vluchteling kreeg ik nog geld van de overheid" (notities persoonlijk onderhoud dd. 29 juni 2021 (verder NPO), p. 14). In verband met de inbeslagname van uw paspoort wordt vastgesteld dat u geen enkele stap ondernam om uw identiteitsdocument terug te krijgen (NPO, p. 12). Aldus is het CGVS van mening dat, na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier, met recht kan worden aangenomen dat niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van deze status niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Duitsland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

In de tweede plaats blijkt dat u als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland geconfronteerd werd met een tijdelijk huisvestingsprobleem. Deze situatie voldoet echter geenszins aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Er kan immers niet worden besloten dat u, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, bent terechtgekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over een woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke en mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. U verliet uw eerste woning uit eigen initiatief en omwille van een persoonlijk conflict met uw huisgenoten: "niemand gooide me buiten. Het is ik, ik vertrok, ik verliet het huis" (NPO, p. 13). U kon voor onderdak niet terecht bij uw vorig asielen centrum of bij een vriendin, maar kreeg wel (de mogelijkheid tot) opvang bij een daklozen centrum, een Duitse taallessen en een Eritrese vriend (NPO, p. 11, 13). U vond uiteindelijk een permanent onderkomen via het Rode Kruis. Voor uw vertrek naar België verbleef u in een gebouw waarin u beschikte over uw eigen slaapkamer en een gedeelde keuken en badkamer (NPO, p. 14). Uit uw verblijfsrelaas blijkt eveneens dat u beschikt over een sociaal netwerk in Duitsland. U bent bevriend met minstens drie Eritrese erkende vluchtelingen – S., F. en F. – alsook twee Duitse burgers – H. en P.. Deze personen toonden zich bereid u bij te staan in geval van nood. Verder wees u naar het feit dat u in Duitsland geen beroep kon uitoefenen. Doch hebt u doorheen uw relaas reeds twee jobs gehad. U nam zelf ontslag aangezien u destijds niet beschikte over een verblijfsadres. Bovendien bestaat er nog de mogelijkheid tot het volgen van een uitgebreide en kosteloze praktijkopleiding die u toegang zou geven tot een stabiele baan (NPO, p. 11-12). Uw verklaringen omtrent de beperkte arbeidskansen kunnen zodoende niet overtuigen. De door u beweerde onmogelijkheid tot gezinshereniging is evenmin een dienstig argument, aangezien u op eigen initiatief het contact met uw familie verbrak (NPO, p. 8). Tot slot kan nog verwezen worden naar uw basiskennis van de Duitse taal. U kreeg de mogelijkheid om gratis taallessen te volgen en kon zo het gemiddeld niveau B1 bereiken (NPO, p. 11)."

Voorgaande motieven die draagkrachtig en pertinent zijn, vinden steun in de stukken van het administratief dossier, worden door verzoeker ongemoeid gelaten en worden dan ook integraal overgenomen door de Raad. Verzoeker werpt hier geen ander licht op.

Door in het verzoekschrift verschillende malen Griekenland te vermelden i.p.v. Duitsland en uiteen te zetten dat hij in Griekenland een onmenselijke en vernederende behandeling zal ondergaan toont hij geenszins aan dat hij in Duitsland blootgesteld zal worden aan ernstige schendingen van de mensenrechten of aan vervolging. Verzoeker beperkt zich verder tot een loutere algemene bewering zonder op enige wijze in te gaan op de concrete situatie in Duitsland en deze vervolgens toe te passen op zijn eigen persoonlijke situatie.

Gelet op het uiterst summiere betoog in het verzoekschrift kan de Raad verder volstaan te herhalen dat Duitsland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis, dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekers internationale beschermingsstatus, onder meer inzake de toegang tot werkgelegenheid, huisvesting en integratievoorzieningen, en waarvan verzoeker gebruik kan maken.

Gelet op de vaststellingen die in de bestreden beslissing gedaan worden, en in acht genomen wat voorafgaat, heeft verzoeker aldus persoonlijk niet concreet aannemelijk gemaakt dat hij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Duitsland, dat de bescherming die hem in Duitsland verleend werd ontoereikend zou zijn, dat hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Duitsland.

Gelet op het voorgaande kan verzoeker evenmin in alle redelijkheid stellen dat er in zijn hoofdte sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat hij verhinderd was om in Duitsland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen.

Verzoeker toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Duitsland in een situatie zal terechtkomen die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling

(HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Hij maakt zodoende niet aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat hij zich niet langer onder de internationale bescherming die hem in Duitsland werd verleend, kan stellen. Een schending van het artikel 3 van het EVRM en van het artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU wordt aldus niet aannemelijk gemaakt.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn betoog dat de commissaris-generaal door te besluiten dat het in België ingediende verzoek om internationale bescherming onontvankelijk is, artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet of de motiveringsplicht heeft geschonden. Een schending van de overige aangevoerde middelen blijkt evenmin. Dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

In deze omstandigheden blijkt ook geenszins dat verzoeker zich nog dienstig kan beroepen op (een schending van) de artikelen 48/3 tot 48/7 van de Vreemdelingenwet, die betrekking hebben op het beoordelen van de nood aan een internationale beschermingsstatus. Aangezien aan verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Duitsland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of hij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Duitsland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven.

Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift nog de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO